

K. ANDREJEV:

Nezadovoljni slepič.

b lepih dnevih so se hodili otroci igrati na travnik, ki je bil blizu vasi. Ob meji je bila groblja, porastena z robido. Tu se je skrivala strupena kača, in kadar je sijalo gorko solnce, se je hodila gret na grobljo. Otroci, ki so jo večkrat videli, so hodili v strahu mimo groblje, zakaj bali so se grde, strupene kače.

To pa opazi slepič, ki je stanoval tam blizu v vlažni travi. Jako ga je jezilo, da se otroci tako boje kače, njega pa ne. — Da bi tudi on strašil otroke, ki pojdejo mimo, se splazi nekega dne na grobljo in se zvije na kamenu, kamor je zahajala kača.

Otroci pridejo res mimo in ko ugledajo slepiča, se prestrašijo, zakaj vsi so mislili, da vidijo kačo. Eden izmed njih pa se ojunaci, pobere kamen in ga vrže v slepiča s tako silo, da ga ubije.

E. G.:

Anton Medved.

mrl je eden najboljših prijateljev slovenske mladine, župnik Anton Medved, ki ga moramo šteti med najodličnejše slovenske pesnike.

Tudi „Zvončkovim“ bralcem in bralkam ni tuje Medvedovo ime. Več ljubkih pesemc je napisal za naš list, pa bi jih gotovo še, ko bi ga kruta smrt prazgodaj ne iztrgala iz vrst prijateljev slovenske mladine.

Iskreno obžalujemo njegovo izgubo. Tolaži nas samo zavest, da mu je smrt odprla rešilno pot iz življenja, polnega trpljenja in prevar . . .

Tudi v naših šolskih knjigah čitate to in ono Medvedovo pesem. Poleg pesmi pa je pisal tudi gledališke igre, ki so med najboljšimi slovenskimi proizvodi te vrste.

Ime pesnika Medveda ostane v zgodovini slovenske književnosti zapisano z neizbrisnimi črkami, saj je obogatil našo književnost z mnogobrojnimi v resnici krasnimi pesnitvami, ki jim nikoli ne izgine veljava, ki nikoli ne izgube svoje lepote. Moč njegovega jezika je tako silna, cena njegovih misli tako bogata, da je le malo slovenskih književnih del, ki bi jih mogli primerjati z Medvedovimi. Jasna, krepka misel, blago, čuteče srce se oglašajo iz vsake njegove pesmi in jo napravlja enako dragocenemu biseru.

Ko pride, preljuba mladina, tvoja doba, se boš tudi ti naslajala ob plodovih Medvedovega duha in spoznala iz njih plemenitega človeka, globokega misleca in blagega, trpečega pesnika.

Najlepša poteza v njegovih delih je ljubezen do rodne zemlje in do slovenske govornice, ki jo je ljubil z vsem svojim srcem in poveličeval z iskreno svojo pesniško besedo. Tikoma tega rodoljubja prepleta njegove pesmi ljubezen do preljube mamice, ki mu je umrla že pred leti in ki so ga sedaj položili poleg nje, da dobi njegovo srce — v smti združeno z materjo — mir in uteho ...

Mladostni mož, molčeči mož,
iz duše se nam toži ...
Natrgal si nam lepih rož,
sam sličen — mrtvi roži ...

Pokojni pesnik Anton Medved je bil rojen dne 19. maja 1869. l. v Kanniku na Gorenjskem, umrl pa je dne 13. marca letos na Turjaku na Dolenjskem, kjer je bil od leta 1908. za župnika. Že ko se je pripravljaval v ljubljanskem semenišču za duhovniški stan, je začel z nekaterimi prijatelji izdajati zbirko pesmi in povesti slovenski mladini.

Da, ljubil je slovensko mladino do zadnjega izdiha, zato mu pa bodi tudi v tem listu, posvečenem slovenski mladini, ohranjen najblažji spomin! Saj je bil tudi „Zvonček“ njegovemu srcu mil in drag!*)

*) V današnji številki objavljamo tudi eno Medvedovo uglasbeno pesem. Uredn.